

РЕШЕНИЕ

№ 243

гр. София, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11067** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. З. Д., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № ВР-31/14.10.2021 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да бъде допусната последващата му молба до производство за предоставяне на международно закрила. Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. То е постановено при съществено нарушение на административно-производствените правила. Единственото условие за допускане на последваща молба е позоваване на нови обстоятелства. Представени са и редица документи във връзка с личното му положение, които не са били предмет на преценка в административното производство. Липсват правно издържани аргументи защо органът отказва да кредитира новопредставените доказателства. Не са взети предвид нововъзникнали обстоятелства – изцяло е променена обстановката в А.. Връщането на талибаните следва да се оцени като съществен риск за състоянието на човешките права. В последващата молба подробно са описани новите рискове от новата обстановка в страната. Има вероятност, че ще бъде изложен на риск и поради религията, която изповядва.

Ответникът Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли жалбата да се отхвърли. Продължава да има противоречие в дадените по време на интервюто обстоятелства и тези, които изтъква

пред съда. Няма практика талибаните да заплашват.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 30.9.2021 г. /втора последваща молба/, подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на международна закрила, като молбата е квалифицирана като последваща такава по смисъла на § 1, т. 6 ДР на ЗУБ – поради това, че с решение № УПВР-52/13.1.2021 г. на Интервюиращ орган към Председателя на ДАБ вече е било отказано предоставянето на хуманитарен статут на жалбоподателя. Решението е влязло в сила на 2.2.2021 г., доколкото е връчено на 19.1.2021 г. и не е обжалвано.

С новата си, последваща молба, жалбоподателят отново е поискал предоставяне на статут. Позовал се на актуалната обстановка в А.. Представил е ксерокопия на документи – заплашително писмо от талибаните и документ, според който е работил като шофьор в японска фирма за производство на тухли.

Ответникът в оспореното решение е приел, че на жалбоподателя не следва да се допусне последваща молба до производство за предоставяне на закрила. Това е така, доколкото новопредставените документи са в много лошо състояние, поради което не може да се направи извод дали са истински. В интервюто от 6.1.2021 г. жалбоподателят е посочил, че е работил като продавач на плодове и зеленчуци и реално никога не е имал проблеми с талибаните. В документа от японското дружество се сочи, че жалбоподателят е работил 13 г. за него, а той роден през 1997 г., поради което би следвало да е започнал работа още на 10 г. Ето защо е приел, че бежанската история е недостоверна. Следва да се има предвид и, че при първоначалното интервю е посочил, че желае да се установи във Франция.

Жалбоподателят е мюсюлманин, пащун, поради което променената политическа обстановка в странат апо произход не би следвало да има неблагоприятни последици за него.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяване на процесния административен акт ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

По същество.

Съгласно чл. 76а ЗУБ (Нов - ДВ, бр. 101 от 2015 г.), преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г., изм. - ДВ, бр. 101 от 2015 г.), предвиждащ, че производството за предоставяне на международна закрила не се образува, а образуваното се прекратява, когато чужденецът:.....4. е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход;

Процесната молба за международна закрила е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно който това е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на

Република България.

На следващо място, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 76а ЗУБ, вр. чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е недопустима.

Действително, жалбоподателят се е позовал на променената обстановка в страната по произход. Действително, е налице такава промяна, видно от последната актуална справка № МД-595/2.11.2021 г. Но, за да може да се направи извод, че последващата молба е допустима, е необходимо новите обстоятелства, на които да се позовава, да са от съществено значение именно за неговото лично положение. В процесния случай не може да се направи такъв извод, при съпоставка на представените по делото доказателства /в този смисъл са и изложените от ответника мотиви в оспореното решение/.

При съвкупната преценка на доказателствата по административната преписка следва да се направи извод, че изложената от жалбоподателя бежанска история е недостоверна. Съдът споделя изцяло изводите на ответника, че новопредставените документи, дори и да се кредитират, не биха могли да се ценят като доказателство в подкрепа на извод за допустимост на последващата молба. В този смисъл несъответствията относно декларираната година на раждане и целеното да се удостовери относно периода, в който жалбоподателят е работил в японското дружество.

Заплашителното писмо от талибаните, съпоставено със заявеното от жалбоподателя в първоначалното интервю /което следва да се цени доколкото съдържа неизгодни за него факти/, води до извод, че това писмо не би следвало да се кредитира като доказателство. Следва да се има предвид, че съгласно чл. 76а ЗУБ следва да се позове на нови обстоятелства, като заплашителното писмо е от 29.8.2020 г., т.е. е преди първото интервю, поради което и не може да се приеме, че е ново такова по смисъла на посочената норма.

Ето защо не може да се направи извод за наличието на предпоставките на чл. 13, ал. 2 ЗУБ.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. З. Д., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № ВР-31/14.10.2021 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да бъде допусната последващата му молба до производство за предоставяне на международно закрила

Решението НЕ подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: